

Umiłowanie Przyrody: Szetumiel Łopatto 1923

Szetumiel Łopatto, 1923 rok.
Zdjęcie z archiwum Olgi Romanovskytė

Dziś jezioro twarz ufną ku tobie unosi,
Falą szemrze o morzach, namawia na rejsy –
Ty, co po karaimsku piękno świata głosisz,
Wsiądź na statek, niech nowe spłyną ku nam wersy.

Ptaki pieśń twoją nucą, kwiat wyciąga liście
W nadziei na kojący dotyk twoich dłoni,
Białe loki obłoków iskrzą się srebrzyście –
Wzbij się lotnią do nieba, ono cię uchroni.

Tylko dzisiaj do lasu nie wchodź, Szetumielu –
Odpycha cię konarami, marszczy igieł brwi,
Piętrzy ci pod nogami głązy, mchy i ziele,

Bo był świadkiem wielu już aktów zbrodniczych,
Dostrzegł mordercze ślepią ludzi w leśnej dziczy
I nie chce patrzeć, jak tracisz ostatni wers krwi.

Hanna Pilecka